

[Kalmæs]

Jeg vil gerne høre fra finansministeren: hvor er det urealistiske i vores ændringsforslag, som går på at forhøje beløbet med 80 mill. kr.? Vi mener egentlig, at det skulle være et langt større beløb, det skulle forhøjes med, men har her blot villet give et bud, som netop var meget realistisk, altså knap en fordobling af det, som regeringen har foreslået.

Jeg er selvfølgelig fuldstændig klar over, at det svar, som er givet her, og det ræsonnement, som jeg har brugt, ikke gælder, hvis man sætter støttebeløbet op i det uendelige. Det gælder, når støttebeløbet er af den størrelsesorden eller nogle gange større end det, der er tale om i finanslovsforslaget.

Jeg synes, at der var mere perspektiv i, at man øgede støtten til vedvarende energianlæg fremfor de forslag, der ellers kommer om, hvordan man kan få folk i arbejde. Statsministeren er i det sidste par dage kommet med forskellige udtalelser, og da synes jeg nok, der ligger en mulighed her for virkelig at få gjort noget ved arbejdsløsheden og samtidig bedret statsbudgettet og på længere sigt også bedret betalingsbalancen. Hvorfor vil man ikke sætte det op, eller vil man?

Alfred Hansen (DR):

Efter folketingsvalget i oktober 1979 sagde statsministeren i sin redegørelse til folketinget den 6. november – jeg citerer:

»Regeringen agter at videreføre udbygningen af Statens Uddannelsesstøtte med et lovforslag, der inddrager de 16–17-årige under støtten.

Regeringen er opmærksom på de alvorlige problemer, som rejser sig for de uddannelsessøgende i forbindelse med de statsgaranterede lån, og undersøger mulighederne for at påbegynde en ændring af denne låneform.«

Det er således store forventninger, man med rette kunne stille til regeringens initiativ i folketingsåret 1979–80. Enhver form for initiativ i retning af at indfri de tilkendegivelser, som statsministeren kom med i sin åbningstale, blev ikke indfriet. I statsministerens redegørelse til folketinget i oktober i år nævnedes statsministeren hverken Statens Uddannelsesstøtte eller de statsgaranterede lån med et eneste ord. Der er heller ikke i lovkalet for 1980–81 overhovedet henvist til, at regeringen agter at tage et initiativ på dette område. Samtidig må vi konstatere, at fle-

re og flere unge bærer en større del af den samlede arbejdsløshed, i øjeblikket ca. 65.000, som i stedet for at komme ind og få en uddannelse nu henvises til de arbejdsløses brigade. Det er naturligvis en kynisk politik, og det er naturligvis også kynisk, når regeringen samtidig med denne finanslov lægger op til en yderligere stramning af adgangsbe- grænsningspolitikken.

Skal der være en restgruppe i samfundet – det er der meget der tyder på at der skal i mange år fremover – er det min opfattelse, at man i hvert fald bør tilstræbe, at denne restgruppe kommer til at befinde sig på så højt et uddannelsesmæssigt niveau som overhovedet muligt. Hellere en restgruppe på et højt plan end en restgruppe uden uddannelse.

Det er ikke bare et spørgsmål om eventuelt at lette adgangsbe- grænsningen; det er også et spørgsmål om, at de uddannelsessøgende reelt får mulighed for økonomisk at fuldende deres uddannelse. Danmarks Statistik offentliggjorde for kort tid siden tal, som godtgør, at flere og flere forlader deres uddannelse i uddannelsesforløbet uden at fuldende den. De går enten over i en korterevarende uddannelse eller simpelt hen – hvad værre er – helt ud af uddannelsesforløbet. Det forhold er næppe udtryk for, at de unge ikke ønsker en uddannelse, men simpelt hen et udtryk for i de fleste tilfælde, at de uddannelsessøgende ikke kan se nogen mulighed for at tilbagebetale de statsgaranterede lån og med det in mente samtidig konstaterer, at der er ringe chance for at få et job efter endt uddannelse.

Det er mit håb og min opfordring til regeringen, at man i hvert fald, hvis det stadig væk er den samme regering, der sidder i 1981–82, tager initiativ til en virkelig reform

(Uro på tilhørpladserne).

Formanden:

Jeg vil gerne bede tilhørerne øverst oppe i midten forlade tilhørerlogen. Vi kan ikke have, at vi bliver afbrudt hernede hele tiden.

Alfred Hansen (DR):

Jeg takker for formandens hjælp . . . så de fremover virkelig må have økonomiske muligheder for at få den uddannelse, som den enkelte har lyst og evner til at få.